

Arrest

nr. 273 552 van 1 juni 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 november 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 maart 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 14 april 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 22 april 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, en diende op 23 maart 2009, bij de Belgische ambassade te Casablanca (Marokko), een aanvraag in, voor het verkrijgen van een visum kort verblijf (type C).

Zij werd in het bezit gesteld van een visum type C.

De verzoekende partij diende op 31 mei 2009 een aanvraag in voor het verkrijgen van de verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in haar hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn.

De verzoekende partij diende op 1 december 2014, bij de Belgische ambassade te Casablanca (Marokko), een tweede aanvraag in voor het verkrijgen van een visum kort verblijf (type C).

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie weigerde op 9 maart 2015 de afgifte van een visum kort verblijf.

De verzoekende partij diende op 9 augustus 2016, bij de Belgische ambassade te Casablanca (Marokko), een derde aanvraag in voor het verkrijgen van een visum kort verblijf (type C).

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 11 oktober 2016 een beslissing tot afgifte van een visum kort verblijf (type C).

De verzoekende partij diende op 3 juli 2017 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als een familielid van een burger van de Unie.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 19 december 2017 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij diende op 22 januari 2018 een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 17 juli 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij diende op 17 september 2018 een derde aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie en dit in haar hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van mevr. H. C. H.

De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie nam op 15 maart 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij diende op 26 juni 2019 een vierde aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie en dit opnieuw in haar hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van mevr. H. C. H.

De verzoekende partij werd verzocht om binnen de drie maanden, en dus uiterlijk op 25 september 2019, volgende documenten over te maken: bewijs ernstige gezondheidstoestand; bewijs nood strikte persoonlijke verzorging door burger van de Unie.

De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie nam op 20 december 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 26 juni 2020 van de Raad werd de beslissing van 20 december 2019 vernietigd.

De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie nam op 19 januari 2021 een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij opnieuw een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest van 17 september 2021 werd de beslissing van 19 januari 2021 opnieuw vernietigd door de Raad.

De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie nam op 16 december 2021 wederom een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52. §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.06.2019 werd ingediend door:

*Naam: C.
Voorna(a)m(en): Z.
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: 01.01.1945
Geboorteplaats: Dr. Mhaja
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 31.05.2019 gezinshereniging aan met haar Spaanse schoondochter, C. H. H. (RR: 74.10.09 494-84) van Spaanse nationaliteit. Onderhavige aanvraag is reeds enkele malen geweigerd geweest, doch werd deze telkenmale vernietigd omwille van problemen met betrekking tot het medische advies. Het laatste arrest dateert van 17.09.2021.

Vandaar dat heden een nieuwe beslissing dient te worden genomen, de beide arresten indachtig.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 3° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.'

Artikel 47/3, §3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §3 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- medische verklaring dr. B. Lagae dd. 04.07.2019*
- medisch attest dr. R. Bedrici dd. 29.06.2019*

In het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 19.12.2019 overgemaakt aan de Dienst Gezinshereniging en geactualiseerd op 08.11.2021, wordt geattesteerd dat, op basis van de voorgelegde medische informatie, de medische problematiek van betrokkene kan worden beschouwd als zijnde ernstig en dat betrokkene nood heeft aan mantelzorg en de nodige medische opvolging.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt echter niet afdoende dat deze mantelzorg enkel kan verschaft worden door de referentiepersoon. Immers, uit de voorgelegde documenten blijkt weliswaar dat meerdere zoons / (schoon)dochters van betrokkene in België (Schengen) verblijven, doch er werd niet afdoende aangetoond dat er geen overige familieleden zijn die in Marokko kunnen fungeren als mantelzorger. De voorgelegde verklaring op eer dd. 03.04.2019 vanwege de referentiepersoon doet hier geen afbreuk aan.

Voor zover er geen familieleden meer zijn die in Marokko kunnen fungeren als mantelzorger, blijkt uit het medisch advies dd. 19.12.2019 dat mantelzorg door derden (opvang in een rust- en verzorgingstehuis met continu toezicht/residentiële opvang) beschikbaar is in Marokko. Uit de medisch adviezen dd. 19.12.2019 en 08.11.2021 blijkt tevens dat de nodige medische opvolging beschikbaar en toegankelijk is in Marokko.

Dit medisch advies is een intern advies ter controle of de vermelde noodzakelijke medische zorg beschikbaar en/of toegankelijk is in het land van herkomst of verblijf van betrokkene, en de aangeleverde argumenten van betrokkene correct zijn. Het betreft hier geen advies in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf omwille van medische redenen volgens het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Het medisch advies maakt samen met de aangeleverde medische attesten deel uit van het medisch dossier van betrokkene en wordt aldus apart en beveiligd bewaard. Huidige beslissing gaat gepaard met

bijgevoegde gesloten omslag dewelke aan betrokkene, samen met de betekening van huidige beslissing, wordt overhandigd.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§ 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine mits zij beroep doet op de nodige medische begeleiding en opvolging die er aldaar beschikbaar is, en dit zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van een medische problematiek op naam van betrokkene die haar verhindert terug te reizen en een gevolg te geven aan huidig bevel om het grondgebied te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 47/1, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Verder verwijt zij de verwerende partij machtsmisbruik.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“Dat verzoekster op 26 juni 2019 een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 3° Vw. heeft ingediend.

Dat conform artikel 47/1, 3° Vw. als andere familieleden van een Unieburger worden beschouwd, de niet in artikel 40bis, §2 Vw. bedoelde familieleden die, omwille van ernstige gezondheidsredenen, een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.

Artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat – met uitzondering van artikel 45 – de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een Unieburger bedoeld in artikel 40bis Vw., van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 Vw. De minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.

Voorts moeten overeenkomstig het artikel 47/3, §3 Vw. de andere familieleden van een Unieburger bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.

De Verblijfswet preciseert niet volgens welke bewijsmodaliteiten dat moet gebeuren.

Dat verzoekster bijgevolg aan de hand van elk passend middel en dus elk welkdanig document mag aantonen dat, omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeft.

Dat in casu artikel 47/1, 3° Vw. en artikel 58 Vreemdelingenbesluit geschonden werden, nu verzoekster duidelijk en genoegzaam heeft aangetoond dat, omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie, met name haar Spaanse schoondochter, bij wie zij te Ronse inwoont, strikt behoeft.

Volgens de arts-adviseur van verweerder blijkt uit de door verzoekster voorgelegde medische informatie, dat de medische problematiek van verzoekster ernstig is en zij nood heeft aan mantelzorg en de nodige medische opvolging.

Volgens verweerder heeft verzoekster echter niet voldoende aangetoond dat de voor verzoekster noodzakelijke mantelzorg enkel door de referentiepersoon kan worden verschaft.

Verweerder voegt derhalve bijkomende voorwaarden aan de wet. Immers, nergens wordt in de Vreemdelingenwet of in het K.B. van 8 oktober 1981 gesteld dat door het ander familielid van de burger van de Unie dient te worden aangetoond dat de mantelzorg enkel door de referentiepersoon kan worden verschaft.

Het artikel 47/3, §3 Vw. stelt enkel dat “zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven”.

De bewijsmodaliteiten worden verder niet verduidelijkt.

Verweerder voegt dan ook een voorwaarde toe aan de wetgeving, zodat de bestreden beslissing een schending behelst van artikel 47/1, 3° Vw.

2.1.2.

Dat verweerder ten onrechte in de bestreden beslissing opwerpt dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, aangezien zij niet zou hebben aangetoond dat zij de persoonlijke verzorging door haar Spaanse schoondochter strikt behoeft.

Verzoekster heeft nochtans aan de hand van de door haar neergelegde bewijsstukken duidelijk aangetoond dat zij de persoonlijke verzorging door haar Spaanse schoondochter wel degelijk strikt behoeft.

Dat dit genoegzaam blijkt uit de verklaring op eer dd. 3.04.2019 vanwege de referentiepersoon en de medische attesten.

Bovendien wonen al de zonen en (schoon-)dochters van verzoekster in België/Schengen, zodat zij in Marokko niemand heeft die voor haar kan zorgen.

Dienaangaande werpt verweerder op dat verzoekster niet voldoende zou bewezen hebben dat er geen overige familieleden in Marokko zouden zijn die zouden kunnen fungeren als haar mantelzorger.

Verzoekster heeft wel degelijk aangetoond dat al haar kinderen in België wonen, zodat van haar moeilijk kan verwacht worden dat zij van haar volledige familiestamboom (broers, zussen, ooms, tantes,...) bewijzen naar voor brengt dat zij niet voor verzoekster kunnen zorgen.

Bovendien is verzoekster thans 77 jaar oud, zodat ervan uitgegaan kan worden dat, indien verzoekster nog familie of vrienden zou hebben in Marokko, deze tot dezelfde leeftijdscategorie als verzoekster behoren.

Indien er effectief nog vrienden en familie in leven zouden zijn, kan ervan uit worden gegaan dat deze inmiddels zelf ook hulpbehoevend zijn en/of mantelzorg behoeven en geenszins kunnen instaan voor de opvang en verzorging van verzoekster!

Overigens kan er geenszins vanuit worden gegaan dat deze mensen bereid zouden zijn om een hulpbehoevende dame op te vangen en te ondersteunen in haar dagdagelijks onderhoud!

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ondersteunt deze zienswijze :

“Dat gelet op verzoekster gevorderde leeftijd, zij kan worden gevolgd waar zij aangeeft dat ervan kan worden uitgegaan dat ook haar eventuele vrienden- en kennissenkring tot deze leeftijdscategorie behoren, dat zij inmiddels zelf ook mantelzorg behoeven en dus niet kunnen instaan voor de opvang van verzoekster. Een ander klemmt des te meer nu de nood aan mantelzorg geen tijdelijk gegeven is, doch zal toenemen al naargelang de leeftijd van verzoekster. In die zin kan er niet zonder meer vanuit worden

gegaan dat vrienden of kennissen bereid zouden zijn om een hulpbehoevende bejaarde dame op te vangen en te ondersteunen in haar dagdagelijks onderhoud" (RVV nr. 178.364, 24 november 2016).

Dat de bestreden beslissing dan ook geenszins redelijk is waar gesteld wordt dat verzoekster niet voldoende zou hebben aangetoond dat zij in Marokko geen overige familieleden meer zou hebben die als mantelzorgen zouden kunnen fungeren.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het redelijkheidsbeginsel.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Tenslotte schendt de bestreden beslissing, door geen rekening te houden met het gegeven dat al de kinderen van verzoekster in België wonen en haar hoge leeftijd, tevens het zorgvuldigheidsbeginsel nu verweerder geenszins op een zorgvuldige wijze te werk is gegaan bij het onderzoek van het dossier van verzoekster.

Bovendien, wanneer verweerder bijkomende stukken wenste voorgelegd te zien betreffende het al dan niet bestaan van mantelzorg in Marokko, had hij verzoekster hierover moeten interpellieren met de vraag bijkomende of aanvullende documenten voor te leggen, zodat verzoekster over de mogelijkheid beschikte aan te tonen dat zij geen levende dichte familieleden meer heeft in Marokko.

Noch in de bijlage 19ter, noch naderhand, noch na de vernietiging van de eerste en tweede beslissing werd echter aan verzoekster gevraagd om documenten voor te leggen betreffende de al dan niet in Marokko aanwezige familieleden die kunnen fungeren als mantelzorger.

Dat bovendien een loutere verwijzing naar de aanwezigheid van familie, vrienden of kennissen in het herkomstland onvoldoende is. Dat de overweging dat verzoekers hulp van hun familie zouden krijgen onvoldoende is als motivering (RvV nr. 96.043, 29 januari 2013).

Dat er dan ook sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht door een dergelijk overheidshandelen.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS, 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS, 2 februari 2007, nr. 167.411).

Dat er derhalve sprake is van schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

2.1.3.

De bestreden beslissing verwijst naar het medisch advies dd. 19.12.2019, dat op 29 oktober 2021 integraal hernomen werd, zonder echter een nieuw onderzoek te voeren en/of bijkomende documenten te raadplegen in verband met mogelijke opvang in een rust- en verzorgingstehuis met continu toezicht/residentiële opvang) :

“Gezien in het advies van 19-12-2019 reeds alles onderzocht werd, wordt alleen een actualisatie van de medicatie uitgevoerd”.

In voornoemd medisch advies van 19 december 2019 oordeelde de arts-adviseur dat er in hoofde van verzoekster sprake is van een ernstige medische problematiek, verzoekster nood heeft aan mantelzorg en een medische behandeling onontbeerlijk is.

Dat bijgevolg aan alle voorwaarden van artikel 47/1, 3° Vw. voldaan zijn, nl. de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de Unieburger strikt behoeven.

Dat artikel 47/1, 3° Vw. geenszins vereist dat geen andere opvangmogelijkheden in het land van herkomst mogen bestaan om recht te hebben op gezinshereniging wegens ernstige gezondheidsredenen.

Door het vereisen dat geen opvangmogelijkheden mogen bestaan in het land van herkomst, voegt verweerder een voorwaarde toe in de wet die hier geenszins in opgenomen is.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 47/1, 3° Vw.

Voorts blijkt geenszins uit het medisch advies dat er in Marokko effectief rust- en verzorgingstehuizen zouden bestaan waar verzoekster zou kunnen worden opgevangen en verzorgd. Immers, de enige passage in het medisch advies die verwijst naar mogelijke opvang in het land van herkomst stelt louter :

“Aanvraag Medcoi van 19/08/2019 met het uniek referentienummer BMA 12683

Aanvraag Medcoi van 05/12/2019 met het uniek referentienummer BMA 13063

(...)

Opvang in een rust- en verzorgingstehuis met continu toezicht, indien er geen mantelzorgers voor betrokkene woonachtig zouden zijn in Marokko, is beschikbaar”.

M.a.w. de arts-adviseur verwijst naar een aanvraag die gebeurde bij Medcoi, zonder de inhoud van deze aanvraag voor te leggen, noch wordt de informatie bekomen via Medcoi voorgelegd of geciteerd.

Verzoekster heeft dus geen enkele mogelijkheid om te onderzoeken welke info via de Medcoi databank bekomen werd, of er al dan niet sprake is van rust- en verzorgingstehuizen in Marokko die in een continu toezicht voorzien, deze toegankelijk zijn voor alle medische problematieken (mogelijks kan verzoekster met oncontroleerbare epilepsie hier niet opgevangen worden), of de arts-adviseur de info correct geïnterpreteerd heeft, enz....

Aan de hand van het zeer summiere en totaal ongemotiveerde medisch advies van de arts-adviseur kan dan ook geenszins besloten worden dat verzoekster in Marokko in een rust- of verzorgingstehuis kan verblijven met haar specifieke medische problematiek.

Door verweerder werd dan ook niet aangetoond dat verzoekster geen persoonlijk verzorging door de Unieburger strikt behoeft en er alternatieven zouden bestaan in het land van herkomst!

Dat verweerder zich dan ook gebaseerd heeft op een ongemotiveerd medisch advies en de bestreden beslissing dan ook pertinent onvoldoende gemotiveerd is en een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de motiveringsplicht!

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS, 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

Verzoekster kan noch aan de hand van de bestreden beslissing, noch aan de hand van het medisch advies de redenen terugvinden op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is, noch kan zij nagaan of verweerder is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, hij deze correct beoordeeld heeft en of hij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot zijn beslissing is gekomen.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Ten overvloede wenst verzoekster nog op te merken dat de aanvraag van de arts-adviseur aan Medcoi dateert van 2019 en dus dateert van meer dan tweeënhalve jaar geleden, zodat de bekomen informatie dus niet meer actueel is.

Gezien er inmiddels sinds 2020 een pandemie door de wereld raast, is het bovendien zeer aannemelijk dat de medische mogelijkheden qua opvang en verzorging van ouderen die permanente mantelzorg behoeven, inmiddels drastisch gewijzigd is!

Verweerder heeft zich dan ook niet gebaseerd op recente en actuele informatie om de bestreden beslissing te nemen, zodat ook op dit punt sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

*Dat de bestreden beslissing dan ook zonder enige twijfel opnieuw dient vernietigd te worden.
Dat verweerder verzoekster dan ook diende uit te nodigen om bijkomende documenten voor te leggen zodat er sprake is van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, evenals een kennelijke beoordelingsfout.*

Dat de bestreden beslissing minstens om deze reden dient vernietigd te worden.

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

*“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:
artikel 47/1, 3° van de Vreemdelingenwet;
- artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit;
- artikel 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen ;*

- het redelijkheidsbeginsel;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- de motiveringsplicht.

Er zou tevens sprake zijn van machtsmisbruik.

De verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepalingen voor doordat zij duidelijk en genoegzaam zou hebben aangetoond dat zij, omwille van ernstige gezondheidsredenen, een persoonlijke verzorging door haar Spaanse schoondochter strikt behoeft.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij weinig ernstig is.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die beiden de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht heeft geoordeeld dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij op 31.05.2019 een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van haar schoondochter, i.e. mevr. Hanifa CHOURAK HAJJI, en dit in toepassing van artikel 47/1, 3° van de Vreemdelingenwet.

Voormelde bepalingen stipuleert als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...);

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Verweerder benadrukt dat uit de bijkomende gegevens van het administratief dossier (en inzonderheid uit het medisch advies dd. 19.12.2019) blijkt dat de medische problematiek van verzoekende partij kan worden beschouwd als zijnde ernstig. De verzoekende partij heeft daarenboven nood aan mantelzorg en de nodige medische opvolging.

Geheel terecht stelde de gemachtigde van de Minister echter vast dat uit het geheel van beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat deze mantelzorg enkel kan worden verschaft door de referentiepersoon. Immers, uit de voorgelegde documenten blijkt weliswaar dat meerdere zoons/(schoon)dochters van verzoekende partij in België verblijven, terwijl er ook niet afdoende wordt aangetoond dat er geen overige familieleden zijn die in Marokko kunnen fungeren als mantelzorger.

Zelfs indien er moet worden aangenomen dat er geen familieleden zijn die in Marokko kunnen fungeren als mantelzorger, blijkt uit het medisch advies dd. 19.12.2019 afdoende dat mantelzorg door derden (i.e. opvang in een rust- en verzorgingstehuis met continu toezicht) beschikbaar is in Marokko. De nodige medische opvolging is bovendien beschikbaar en toegankelijk in Marokko.

De verzoekende partij is het hier niet mee eens en haalt vooreerst aan dat de gemachtigde van de Minister bijkomende voorwaarden zou toevoegen aan de wet.

Verweerder laat gelden dat deze kritiek elke grondslag mist.

De gemachtigde van de Minister stelt immers geheel terecht dat uit het geheel van beschikbare gegevens niet blijkt dat de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 3° van de Vreemdelingenwet, nu zij niet aannemelijk maakt dat zij een persoonlijke verzorging door haar schoondochter strikt behoeft.

Uit de letterlijke bewoordingen van voormeld artikel blijkt dat de verzoekende partij moet aannemelijk maken dat zij, omwille van ernstige gezondheidsredenen, een persoonlijke verzorging door haar schoondochter, strikt behoeft. Wanneer de gemachtigde van de Minister vaststelt dat er niet afdoende wordt aangetoond dat er geen overige familieleden in Marokko kunnen fungeren als mantelzorger en dat, zelfs indien dit het geval zou zijn, mantelzorg door derden in Marokko beschikbaar is, is het geenszins kennelijk onredelijk om te oordelen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij een persoonlijke verzorging door haar schoondochter strikt behoeft. Dergelijke interpretatie is in overeenstemming met artikel 47/1, 3° van de Vreemdelingenwet.

Verweerder vervolgt dat de verzoekende partij met haar kritiek geen afbreuk doet aan de gedegen motieven van de bestreden beslissing. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met voormelde motieven toont niet aan dat de gemachtigde van de Minister op kennelijk onredelijke wijze of uitgaande van onjuiste motivering heeft geoordeeld dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd. Met haar kritiek alsdat het volgens de Marokkaanse cultuur en traditie de plicht is van kinderen om voor hun ouders te zorgen, gaat de verzoekende partij niet in op de supra aangehaalde motieven en doet hieraan dan ook geen afbreuk.

Verweerder benadrukt tot slot dat de verzoekende partij niet kan worden gevolgd alwaar zij aanhaalt dat de gemachtigde van de Minister had moeten vragen om bijkomende of aanvullende documenten voor te leggen. In weerwil van hetgeen de verzoekende partij tracht voor te houden, komt het aan haar toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en indien nodig, deze procedures te vervolledigen en actualiseren.

Zie in die zin:

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De verzoekende partij stelt in haar eerste middel onder meer dat de ambtenaar-geneesheer verwijst naar een aanvraag die gebeurde bij MedCoi, zonder de inhoud van deze aanvraag voor te leggen, noch wordt de informatie bekomen via MedCoi voorgelegd of geciteerd. De verzoekende partij heeft volgens haar dus geen enkele mogelijkheid om te onderzoeken welke info via de MedCoi-databank bekomen werd, of er al dan niet sprake is van rust- en verzorgingstehuizen in Marokko die in een continu toezicht voorzien, deze toegankelijk zijn voor alle medische problematieken, enz.

In de bestreden beslissing wordt expliciet verwezen naar het antwoord van de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 19 december 2019 overgemaakt aan de Dienst Gezinshereniging en geactualiseerd op 8 november 2021, waarin wordt geattesteerd dat, op basis van de voorgelegde medische informatie, de medische problematiek van betrokkene kan worden beschouwd als zijnde ernstig en dat betrokkene nood heeft aan mantelzorg en de nodige medische opvolging.

De bestreden beslissing vindt zijn grondslag in artikel 47/1, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."

Artikel 47/3, §3 van dezelfde wet legt de bewijslast bij de aanvrager:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.”

De verwerende partij weigert het verblijf van meer dan drie maanden *in casu* omdat de medische problematiek van betrokkene kan worden beschouwd als zijnde ernstig en dat betrokkene nood heeft aan mantelzorg en de nodige medische opvolging, maar dat uit het geheel van de beschikbare gegevens echter niet afdoende blijkt dat deze mantelzorg enkel kan verschaft worden door de referentiepersoon. Uit de voorgelegde documenten blijkt immers weliswaar dat meerdere zoons of (schoon)dochters van betrokkene in België (Schengen) verblijven, maar er werd volgens de verwerende partij niet afdoende aangetoond dat er geen overige familieleden zijn die in Marokko kunnen fungeren als mantelzorger. Bovendien, zo motiveert de verwerende partij, voor zover er geen familieleden meer zijn die in Marokko kunnen fungeren als mantelzorger, blijkt uit het medisch advies van 19 december 2019 dat mantelzorg door derden (opvang in een rust- en verzorgingstehuis met continu toezicht/residentiële opvang) beschikbaar is in Marokko, en uit de medische adviezen van 19 december 2019 en 8 november 2021 blijkt tevens dat de nodige medische opvolging beschikbaar en toegankelijk is in Marokko.

Het medisch advies van 19 december 2019 bevindt zich in het administratief dossier en vermeldt onder meer het volgende:

“Is er sprake van een ernstige medische problematiek? JA (...) Heeft betrokkene nood aan mantelzorg? JA (...) Medische behandeling onontbeerlijk: JA (...) Medische behandeling beschikbaar in het land van herkomst/terugname? JA (...)”

Voor wat betreft de beschikbaarheid van de medische behandeling preciseert de ambtenaar-geneesheer in dit advies dat uit de MedCoi aanvragen van 19 augustus 2019 (BMA 12683) en 5 december 2019 (BMA 13063) blijkt dat opvolging en behandeling bij een huisarts, internist, geriater, endocrinoloog en neuroloog beschikbaar is in Marokko. Verder zou daaruit blijken dat opvang in een rust- en verzorgingstehuis met continu toezicht, indien er geen mantelzorgers voor betrokkene woonachtig zouden zijn in Marokko, beschikbaar is.

De betreffende MedCoi documenten met referentienummers BMA 12683 en BMA 13063 waarop de ambtenaar-geneesheer zich steunt om tot bovenstaande conclusie te komen, bevinden zich niet in het administratief dossier. De verzoekende partij stelt dan ook terecht dat zij niet kan nagaan welke info via de MedCoi-databank bekomen werd, of er al dan niet sprake is van rust- en verzorgingstehuizen in Marokko die in een continu toezicht voorzien, of deze toegankelijk zijn voor alle medische problematieken, enz. De verzoekende partij maakt op dit punt dan ook een schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk. Het feit dat de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert dat volgens haar niet afdoende werd aangetoond dat er geen overige familieleden zijn die in Marokko kunnen fungeren als mantelzorger volstaat niet om de bestreden beslissing te schragen. Immers kan de verzoekende partij, gelet op haar gevorderde leeftijd, worden gevolgd waar zij aangeeft dat ervan kan worden uitgegaan dat ook haar eventuele vrienden- en kennissenkring tot deze leeftijdscategorie behoren, dat zij inmiddels zelf ook mantelzorg behoeven en dus niet kunnen instaan voor haar opvang. Een ander klemt des te meer nu de nood aan mantelzorg geen tijdelijk gegeven is, doch zal toenemen al naargelang de leeftijd van de verzoekende partij. In die zin kan er niet zonder meer vanuit worden gegaan dat vrienden of kennissen bereid zouden zijn om een hulpbehoevende bejaarde dame op te vangen en te ondersteunen in haar dagdagelijks onderhoud. Dat de bestreden beslissing dan ook geenszins redelijk is waar gesteld wordt dat de verzoekende partij niet voldoende zou hebben aangetoond dat zij in Marokko geen overige familieleden meer zou hebben die als mantelzorgers zouden kunnen fungeren. De verzoekende partij heeft immers wel degelijk aannemelijk gemaakt, en de verwerende partij betwist dat ook niet, dat meerdere zoons/(schoon)dochters in België verblijven. Bovendien geeft de verwerende partij in de bestreden beslissing, en bovendien opnieuw in de nota, zelf aan dat er behandelingsmogelijkheden zijn zelfs indien er moet worden aangenomen dat er geen familieleden zijn die in Marokko kunnen fungeren als mantelzorger. De verwerende partij houdt immers rekening met de mogelijkheid dat dit het geval zou kunnen zijn.

Uit bovenstaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij met bovenstaand betoog een schending van de formele motiveringsplicht heeft aannemelijk gemaakt, omdat enkele relevante MedCoi

documenten waarop de ambtenaar-geneesheer zijn advies steunt, en waarop de bestreden beslissing dan weer steunt, zich niet in het administratief dossier bevinden.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 november 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU